

Proloog

Suvi 1970

On suvi, aga mul on külm. Hoian oma õel kõvasti käest kinni, kui jõuame vöörasse majja metsas, kus varjud on tihedad ja puud kõrguvad taevani. Kuusemets neelab maja oma musta kurku. Pääkesevalgus siia ei ulatu. Ma ei taha siin olla. Ma tahan kodus olla. Tädi Elvira ütleb, et ei saa. Tal on ülahuulel väikesed higipiisad ja kleidikangal puu aastarõngaste sarnased vanad higerandid. Ta vaatab meid kurbade silmadega ja ütleb, et ema ja isa on surnud. See tähendab, et veri ei käi enam ringi ja aju ei mõtle. Surnud inimese jaoks jääb aeg seisma nagu rong perrooni ääres, kus surnud maha lähevad. Kui inimene sureb, vajutab jumal stopp-nuppu. Kui on aeg taas üles tõusta, vajutab ta start-nuppu. Kevadel suri Ölandil palju linde, sest nad jäid naftasse kinni. Ajalehes kirjutati, et kaks tuhat tonni linde. Ilmselt ei tea keegi täpselt, kui palju neid oli. Keegi ei suutnud iga väikese linnu pärast kurvastada.

Ükskord tõi meie kass Miisu oma teravate hammaste vahel tupp hallrästa. Kassil olid küüned väljas ja nende abiga lennutas ta linnu nagu paberlennuki üle toa otse raamaturiiulisse. Ema ütles, et rästas on surnud, ja pärast söi kass ta ära ning köhis sulgi ja katkinäritud luid. Panime linnujäänused pappkarpi, matsime maha ja nutsime natuke aega. Aga see oli hea nutt, mitte niisugune hirmunud ja vihane nutt, nagu me õega praegu nutame.

Majas on vastik keedetud lillkapsa hais. Istume koos Konradi ja Elviraga köögilaua äärde. Nad on kasuvanemad ja see tähendab, et nad hoolitsevad meie eest, kui ema ja isa seda teha ei saa.

Konradi silmad prilliklaaside taga näevad välja nagu surnud kärbsed. Surnud läikivrohelistel ilma tiibadeta porikärbsed, ning kui ta oma käriseva häälega muudkui räägib ja räägib, on tema suu nagu must auk. Me saame apelsinimahla ja kukleid. Mahl on liiga kange. Ma ei saa neelata, sest see paneb kurgu kipitama ja nutt tuleb peale, kuigi ma ei taha. Elvira vaatab mulle otsa ja naeratab, ehkki ma tean, et ta on kuri. Südamel on ta kuri, sest ei taha meid siia. Mitte kumbagi meist. Konrad oli see, kes otsustas, et meist saavad nende kasulapsed. Ma lihtsalt tean seda.

„Joo ära, sõbrake,“ kamandab ta ja tuleb nii lähedale, et tema lõhn tungib mulle ninna.

Oe käest lahti laskmata pigistan mahla endale sisse. Ma nutan ja tatt seguneb mahlaga, mille ma pean ära jooma, sest nad vahivad mind kogu aeg. Pühin tati nina alt ära. Elvira haarab küünistega mu käest kinni ja ma mõtlen: „Kas ta mängib minuga nagu Miisu linnuga mängis?“ Sest võib-olla olen ma surnud. Hinges on niisugune tunne, et tahaksin koos ema ja isaga surnud olla.

Siis ütleb Konrad, et surma pole olemas. Surnud elavad, ehkki me neid ei näe. Ta ütleb, et nende hinged on siin, meie keskel. Nad näevad kõike ja kuulevad kõike. Seega oleks kõige parem, et me ennast hästi üleval peaksime, muidu nad kaebavad ära. Siis läheme nagisevast trepist üles pööningule tema vanaemale tere ütleva. Konrad läheb ees, küünal käes. Ta on suur nagu hiiglane ja juuksed on habemega kokku kasvanud, kuid pealagi on tal paljas. „Mu vanaema ei talu elektrivalgust. See on tema tundlikele silmadele liiga ere,“ seletab ta ja avab kägiseva ja kiiksuva ukse ning me astume pimedusse.

Seal, õhukestest tumedatest kardinatest ümbritsetud voodis istub valges öösärgis väga vana naine. Tema juuksed on valged nagu jahu ning nägu on sama kollakasvalget karva nagu munakoor. Võtame õega teineteisel ümbert kinni. Memmeke istub täiesti liikumatult, silmad kinni. Teki alt välja ulatuvad jalad on paljad ja varbaküüned pikad ning kõverad. Ta ei liiguta ega lausu sõnagi, kui Konrad räägib, et me

oleme nüüd kohal. Et uued lapsed on kohal. Just siis, kui ma mõtlen, et memm on surnud, lööb ta silmad valla ja vaatab minust otse läbi, nagu poleks mind olemaski. Otsekui oleksime õega mõlemad surnud ja täiesti läbipaistvad.

„Tulge, lapsed, las ma katsun teid. Ma ei näe silmadega, ainult kätega.”

1

Örebro. 50 aastat hiljem

ILMA NÄOTA OLENDID läksid lossi juures bussist maha. Daniel kissitas lühinägelikult silmi ja püüdis ohtu hinnata. Prillid olid katki läinud, kui ta eelmine kord peksa sai. Ta tundis, kuidas hirm nagu jääne hingus krae vahele poeb, ehkki suveöö oli soe. Niihästi politsei kui ka need teised, kes teda taga otsisid, võisid iga hetk välja ilmuda. Ta ei pööranud kuigi suurt tähelepanu noorele lapsevankriga naisele ja vanemale rulaatoriga daamile, kui nood bussist väljusid. Seejärel tuli üks temavanune tüüp, must T-särk seljas ja teksased jalas. Tal olid vägevad lihased, tumedad päikeseprillid ning kui ta suu pärani ajas ja haigutas, paistsid teravad hambad. See rebase moodi välimus oli Danielile tuttav ning tal oli raske hingata. Jalad vaevu kandsid. Ta tõmbas suure ratastega koti endale lähemale. Toetus vastu bussiputka seinale. Tüüp tuli otse tema poole. Tal oli nuga käes. See läikis bussi esitulede valgelt ja näis olevat laia teraga väits. Daniel poleks eluilmaski suutnud tolle musta rõivastatud mehe eest ära joosta. Polnud lootustki. Seepärast puges ta kaugemale bussiputka taha, pani silmad kinni ja ootas surmahoopi. Ta oli just 24 aastaseks saanud, tema surm oleks homsetes lehtedes peamine teema. Kirjutataks 24 aasta-sest, kellest sai jõuguvägivalla järgmine ohver. Parimal juhul ei

küsitleks nad tema isa. Kui vanamees kõva auru all on, ei tule talle ehk meeldegi, et tal on poeg. Daniel ootas. Ent midagi ei juhtunud. Ta avas ettevaatlikult silmad ja nägi musta rõivastatud mehe selga. See, mida too käes hoidis, polnud nuga, vaid hõbedakarva mobiil. Daniel nägi, kuidas mees seda kõrva ääres hoidis. Ta vajus kergendustundest kokku. Kükitas, pea põlvede vahel, veri kohises kõrvus ja pööritus tuli lainetena. Kui ta ennast taas jalule ajas, oli mees kadunud. Oli ta üldse päriselt olemas olnud? Liigagi tihti juhtus nii, et seda, mis tal peast läbi käis, ei olnud päriselt olemas. Ta oli selle kohta kirjutanud paberitükkidele mõne luuletuse, mida hoidis kõige alumises sahtlis, kus olid sokid, aluspüksid ja huuletubakas. Kunagi oli tema rootsi keele ja ajaloo õpetaja öelnud, et temas elab poeet. Seda hetke meenutas ta tihti. *Daniel, sa oskad tõepoolest ennast väljendada ja sul on hea pea. Hoi a seda võimet.*

Daniel hakkas Järntorgeti poole minema. Tal oli kusehäda ning ta seadis sammud risti üle tänava Järntorgeti värviröömsasse kempsu. Kõik kirevad värvid, visuaalne müra nagu kõige hullemas narkouimas. Tundus, nagu oleks jäätiseklounil süda paha olnud ja ta oleks fassaadile oksendanud. Eemal purskkaevu juures haudus autorehivist tehtud hiiglaslik kummipart. Kunstinäitusel Open Art oli sildil kirjas olnud „Rubber Duck”. Kuidas kurat peab inimene teadma, mis on tõsi ja mis hallukas, kui tegelikkuses elutsevad jäätiseklounid, kummipardid ning samba otsas tuvikakaga kaunistatud üleininimlikus suuruses Jean Baptiste Bernadotte?

Daniel kõhkles kempsu minemast. Talle meenus vastik lugu, millest oli palju räägitud. Seal oli üks kutt surnuks pussitatud ja mõrvar oli ühest filmist pärit tsitaadi verega peegli peale kirjutanud. See tüüp istub küll vanglas, aga vabalt ringi liikumas on ju teisigi narkotsi panevaid hulle. Kempse pole kuigi mõnus koht, kus öösel võõraid kohata. Oleks ema elus, oleks ta teda selle eest hoiatanud. Kui tal ainult õnnestuks natuke veel kannatada, saaks eemal põõsastesse kusta, seega tõttas ta edasi, kott sabas.

Rattad põrisesid tänavakividel. Rubber Duck jõllitas teda. Selle nokk nägi välja niisugune, nagu oleks üledoosi silikooni saanud. Daniel mõtles Mollyle, tüdrukule, kellega ta oli viis aastat tagasi, kohe pärast gümnaasiumi lõpetamist, semminud. Ta oli olnud tüdrukusse pööraselt armunud, ehkki too nägi silikoonhuultega välja nagu Rubber Ducki kahvatum variant. Selleks, et teda suudelda, tuli suu pärani ajada nagu hambaarsti juures. Kui part poleks nii kuramuse suur olnud, oleks ta selle pihta pannud ja kõik tema probleemid oleksid olnud lahendatud. Vähemalt selleks korraks. Ta oli täna kolm murdvargust toime pannud. Nüüd jäi veel viimane, enne kui ta saab kokkukorjatu Oxhagenis oma diilerile maha ärida vastutasuks tablettide eest, mida ta vajab, et elu oleks talutav. Üks tavaline kuramuse murdvargus ilma jamadeta – see on kõik, mida ta kõrgematelt võimudelt palub. *Nii et, armas jumal, kaitse uudishimulikke nende kõige hullema uudishimu eest, et neil sel ööl kõik hästi läheks.* Ta ei tahtnud, et keegi viga saaks. Ta ei tahtnud isegi, et keegi ehmataks.

Daniel läks läbi raudteealuse tunneli ja otsis pilguga põõsaid, kus põis tühjaks lasta. Roheluses kusemine peaks olema inimõigus, kuid taimestik polnud sugugi nii tihe ja kutsuv, nagu ta mäletas. Tema ees kõrgus Radio Örebro fassaad. Sealpool tänavat, kus tema seisis, oli parkla. Ta ei jaksanud kauem häda kinni hoida. Ta küikitas ja kusi piletiautomaadi taha. Üks naine, kes asus just autouust lukust lahti keerama, vahtis teda ehmunult ja hüppas uksest sisse ning pani selle lukku, enne kui mobiili võttis. Ilmselt selleks, et politseisse helistada ja öelda, et nägi liputajat. Või ainult selleks, et pildistada ja pilt öise liputajajahi trofeena sotsiaalmeediasse üles riputada, mõtles Daniel häguselt ja sikutas suurema eduta pükse üles. Tõmbluuk jukerdas. Nii ei peaks olema. Mismoodi see ärritab, kui keegi kuseb? Kui keegi ei kuseks, tuleks terve inimkond dialüüsiks haiglasse panna, ning tegelikult peaksid inimesed kodunt välja minema ja kusemisega oma asuala piirid ära märgistama, takistamaks kasvaval metssigade tõul linna

vallutamast. Inimesed on mandrijää sulamise ajast saadik värskes õhu käes kusunud. Sellest pole tarvis politseile teatada. Nad teavad. Ja mõnikord saavad mingil määral arugi. Pole mingit mõtet nõuda 800 krooni trahvi kellelki, kelle korteri eest maksab sotsiaalosakond ja kellel muidu pole pennigi. Neile tehakse noomitus ja lastakse tasuta kusta.

Tänane viimane murdvargus tuleb umbes kvartali jagu eemal kortermajas. Eile oli Daniel aidanud ühel vanadaamil majaust lahti hoida. Viisakusest ja sel hetkel ilma mingi tagamõtteta. Talle meeldisid vanad daamid, sest nad meenutasid talle vanaema. Tädi ke sisestas koodi nii aeglaselt, et Danielil poleks see ka parima tahtmise korral nägemata jäänud. Ta ei suutnud ka vastu panna ja näppas naise pooleldi avatud käekotist fonovõtme. Fonovõtme, mis tõenäoliselt sobib pesuköögile või panipaigale. Kas see polnud kõrgemalt poolt saadetud märk? Kui asi tehtud, pistab ta võtme daami kirjapilust sisse, sest too elab esimesel korrusel. Pesuköögis on parimal juhul firmarõivaid, mida pihta panna. Panipaigast leiaks parimal juhul kalli jalgratta või uuema puuri või muu tööriista, veini või vanu hõbedast nuge-kahvleid, millel on kassikäpaga sarnanev märk.

Daniel vaatas ringi ja valis siis koodi, mida oli daami kasutatavat näinud. Välisukse avanes kõlksuga. Ta läks majja, möödus korterist, kuhu vanadaam oli läinud, ning kasutas võtit keldrisse pääsemiseks. Kui ta ukse lahti tegi, avanes tema ees pikk ja pime koridor. Lüliti punane nupp vaatas teda nagu kuradi silm, kuid ta hoidus tuld põlema panemast. Vastu löi jahedus. Ta võttis kotist taskulambi, pani põlema ja suunas valgusvihi koridoris olevatele ustele. Esimene uks viis pesukööki ja kuivatusruumi. Ta astus sisse. Vaadanud kuivati ja masinad kähku üle, taipas ta, et seal pole riideid, ning teda haaras ärevus. Ta lödises ja hambad plagisesid, iiveldus tuli ja läks lainetena. Peab saama midagi, mida benso, tramadooli ja amfetamiini vastu vahetada. Varjude seas aimas ta kurjust nagu pesal istuvat külma. Ta tõttas järgmisest uksest

sellesse ossa, kus olid elanike panipaigad. Lõhnas hallituse, kassikuse ja hingematva magusa männiokkalõhnalise puhastusvahendi segu järele.

Iga korteri juurde kuulus võrgust puur, mille elanikud oli enamasti tabalukuga varustanud, Daniel võttis poldilõikuri ja tegi tiiru, vaatamaks, kuhu oleks kõige targem sisse murda. Ta tundis ennast peaaegu nii, nagu osaleks „*Storage Warsis*” – Ameerika tõsieluseriaalis, kus professionaalsetel ostjatel on enne oksjoni algust viis minutit aega, et vana kolu täis panipaigas üksteist üle pakkuda. Ehkki telekas said nad asju suuremal turul avalikult müüa, palju raskem oli leida midagi, millega Oxhagenis diili teha.

Esimeses panipaigas olid ainult naiste asjad, nagu suured õuelillepotid, aiameöbli padjad, kastid kirjaga „lõigatud ja lõikamata vaibakaltsud” ja kassipuur. Järgmise panipaiga omanik oli suure tõenäosusega vaene lastega pere. Plastkelgud, katkine nukukapp ja vanaaegsete sidemetega kulunud suusad näitasid, et sinna sissemurdmine ei tasu ära. Kolmandas panipaigas oli ainult must kiiktool, millel oli üks jalas ära, ja betoonpõrandal oli väike hunnik koipuru. Daniel tundis, kuidas meelegeid kasvab peaaegu paanikaks. Aga kui ta neljandat panipaika valgustas, tõusis tuju mitu kraadi. Seal oli sportratas, mille eest saaks kindlasti mõne tuhandelise, ja pealegi saaks ta rattaga Oxhagenisse sõita ega peaks varastatud kraami endaga bussis kaasas vedama ning tarbetut tähelepanu äratama. Ta murdis sisse. Ratas polnud isegi lukus. Ta tundis leiust pulbitsevat rõõmu ja lõi ühe jutiga ka järgmise panipaiga luku katki. Seal oli mõni kast, mis konarliku käekirja teatel sisaldas pehmekeanelisi raamatuid. Raamatuid, mida inimesed ei taha isegi oma riiulitel hoida, on tõenäoliselt raske müüa, mõtles ta. Ja veel oli seal külmakirst. Daniel pühkis laubalt külma higi. Ta tundis, et on üles keeratud ja kurnatud ühte aegu ning raske on pilku millelegi koondada. Kui tal tõepoolest veab, on külmakirstus loomafileed. Seda võib alati pätsata. Ta oli paar

korda ICA-st ja Willysest loomafileed virutanud, kuigi kuradi külm oli seda põue pista ja enne kassast möödumist ajas närvi nii paganama püsti.

Daniel pani poldilõikuri käest ja tõstis kirstukaane kahe käega üles. Kui kaas lahti oli, võttis ta taskulambi, vaatamaks, mis seal sees on. Ta jõllitas. Ruum käis ringi. Tahtmatult astus ta sammu tagasi ja oleks äärepealt kastide otsa koperdanud.

Külmakirstus istus keegi.

Kägaras olevus, silmad suletud, härmatis pikkadel laines juustel ja siniseks külmunud huultel. Naisel oli seljas õhuke valge kleit. Nagu väike kortsuline haldjas või jäänõid, mõttes Daniel, kui talle pärale jõudis, et naine on kindlasti surnud. Ta pani kaane uuesti kinni ja tormas sealt minema, kott ratta peal. Välja, ta peab siit välja pääsema. Hingeldades tänavale jõudnud, ratas ja kott varas-
tatud kraamiga kaasas, näpistas ta ennast kõvasti käsivarrest. Lõi endale vastu põski, et pead selgemaks saada. See polnud päris, kuigi nägi nii tõeline välja. Kuramuse hallukad kimbutavad teda jälle. Jäänõidu pole olemas.

2

VANEMINSPEKTOR KRISTOFFER BARK lahkus torni-
kambrist ja politseijaoskonnast. Oli reede ja ta ootas nädalavahe-
tust. Puhkus oli läbi, kuid ilm endiselt imeline, ehkki aeg kaldus
sügisesse. Nad olid koos isaga otsustanud täna õhtul Ännaboda
järve ääres grillida. Tema noorem õde Kristina tuleb ka kaasa
ning kui nad on grilli tööle pannud, teevad paadisillalt õhtuse
supluse. Kristofferit oli hiljuti tabanud epilepsia ning ta ei toht-
tinud katseajal autot juhtida. Seepärast pidi Kristina ta Tybblest
Drakenbergsgatanilt peale võtma. Kristoffer oli seal oma kolme-
toalises korteris elanud Ellast lahkuminekust saadik. See oli

rahulik kant kuni möödunud sügiseni, kui linnaosa raputasid vägivald ja tulevahetus. Füüsiliselt polnud keegi kannatada saanud, aga ümbruskonna elanikke oli haaranud harjumatu ebatavalisuse tunne.

Kristoffer pakkis õhtuks vajalikud asjad seljakotti ja läks parkimisplatsile. Kristina oli täpne. Kristoffer istus tema punase Mazda Miata kõrvalistmele. See, et ta ise roolis olla ei saa, oli ikka veel harjumatu ja ajas närvi.

„Täpne nagu alati,” naeris Kristina. Iga aastaga läks Kristina üha enam ema moodi. Paksud hobusesabasse seotud heledad juuksed ja sale keha muutsid ta nooremaks kui need 46 aastat, mis tal turjal olid. Silmad veiklesid sinakashallikasroheliselt, olenevalt sellest, kuidas valgus langes ja missuguses tujus ta oli. Kristina ja tema mees olid kompromissina võtnud perekonnanimeks Barklöv, sest mõlemad tahtsid alles hoida oma suguvõsa nime – Bark ja Löf. Nende lapsed olid praeguseks pesast välja lennanud ning õppisid Umeås ja Göteborgis. Kristina arvates oli Kumla majas liiga vaikne, kui nad Morganiga kahekesi olid. Nii oli ta Kristofferile nende viimasel kohtumisel pihtinud.

„Kuidas sul siis elu ja armastus läheb?” küsis Kristoffer ega oodanud tegelikult vastust.

Kristina ohkas häälekalt. „Istume Morganiga köögilaua taga ja meil pole millestki rääkida. Oleme teineteise vastu peaaegu nagu ujedaks muutunud, ehkki oleme rohkem kui pool elu koos elanud. Tühjusetunne, kui sa aru saad,” lausus ta. Ja hakkas nutma.

„Kristina, mis on?” küsis Bark, võttis nooremal õel ümbert kinni ja surus enda vastu. Ta ei mäletanud, millal ta oma õde viimati nutmas nägi. Midagi tõsist peab olema juhtunud. Kas nad lähevad lahku? Kas Morgan peksab teda? Kas keegi nende perest on saanud vähidiagnoosi? Ta silitas õe pead, kuni too rahunes ja suutis rääkida.

Kristina pühkis käeseljaga silmi. „Ma ei tea, kuidas sulle seda seletada, sa oled ju nii skeptiline kõige suhtes, mida ei saa tõestada,”

ütles ta ja lasi süütevõtmel olnud käe sülle vajuda. Nad polnud ikka veel parklast välja sõitnud.

„Tee proovi,“ sõnas Kristoffer ja kergitas õe lõuga, nii et nende pilgud kohtusid.

„Ma käisin eile ühe meediumi juures,“ ütles Kristina ootamatult ja pöördus Kristofferi poole, pilgus uus energia. „Ära tee niisugust nägu, muidu ma ei räägi midagi. Tead, ma lugesin ajakirjast Gränsländ selle uue meediumi, Magdalena Fernåkeri kohta ja minus ärkas uudishimu. Käisin siis eelmisel nädalavahetusel tollel meditatiivse virgumise kursusel. Ma ju rääkisin sulle. Magdalena oli Himlagårdis üks esinejatest.“

Kristoffer kortsutas kulmu ja noogutas, ehkki see oli tal täielikult kõrvust mööda läinud. Või ta oli arvanud, et jutt on meediast ja ajakirjandusest, mitte meediumist. Kristina oli kunagi ajakirjanikuks õppinud ja siis oli elu viinud ta teistele, käänulisematele teedele. Kas kursusel räägiti tõesti spiritismist ja vaimudest? Ta pidi just küsima, kas Kristina kavatseb sellest artikli kirjutada.

Kristina vaatas talle ainiti otsa, et tema tähelepanu püüda. „Kas tead, mis Magdalena Fernåker mulle ütles?“

„Ei. Ma ei ole just selgeltnägija.“ Kristoffer isegi ei püüdnud nalja teha, see lihtsalt tuli. Kuid Kristina ei paistnud märkavat.

„Magdalena ütles, et ma oma mehe järele vaataksin. Tal oli tunne, et minuga juhtub midagi halba. Südamevalu.“

Bark ei suutnud oma reaktsiooni tagasi hoida. „Mis totrus see on? Sa ei saa ometi lasta kaardimooril ennast sinu mehe kohta välja mõeldud jaburdusega hirmutada? Küllap ta nägi, et sul on abielusõrmus sõrmes ja meelitas siis sinult vajaliku info välja. Nad töötavad *cold readingu* abiga. Noh, ta tõlgendab sinu miimikat ja väikesi liigutusi. Olid sa vihase näoga, kui ta sinu meest mainis, polnud raske arvata, et teil on probleeme. Võib-olla sa noogutasid selle peale või olid mureliku näoga, ja siis ketras ta edasi seda, mida sina tahtmatult kinnitasid. Kui sa järgmine kord traavivõistlustel mängid, küsi temalt vihjet, kes võidab.“

Nüüd taipas Kristina irooniat. „Ma teadsin, et sa niimoodi reageerid! Miks sa ei võiks oma eelarvamusi sinnapaika jätta ja kuulata mind see natuke aega, mis kulub olulise välja ütlelemisele. Mulle on see oluline,” lisas ta.

„Anna andeks. Ma kuulan.” Kristoffer ajas ennast sirgu ebamugavast asendist, millesse oli õde lohutada püüdes vajunud. Nüüd, kui tegemist polnud millegi hullemaga kui kaardimoori jutt, oli raske pealekippuvat muiet tagasi hoida.

Kristina põrnitses talle pettunult otsa, ent vajadus rääkida sai võitu tahtmisest venda vaikimisega karistada. „Ma käisin meediami juures koos oma naabri Nanaga. Broneerisime ühise seansi, sest see on odavam kui ükshaaval käies. Kui Magdalena silmad kinni pani ning minu ja Morgani suhtele keskendus, tajus ta midagi ja nägi katkendeid otsekui mingist filmist. Ta ütles, et Morgan suudles ühte teist naist. Noort ilusate pruunide silmade ja pikkade heledate juustega naist.”

Kristina värises üle keha ja vaatas valvsalt Kristofferile otsa, justkui otsides märke sellest, et too teda ei usu. Seejärel rääkis ta edasi: „Ma mõtlesin kohe selle uue tüdruku peale, kes Morgani töö juures praktilikal on – Jenny Lovik. Tal on pikad heledad juuksed ja Morgan on öelnud, et tüdruku energia ja loovus avaldavad muljet. Kristoffer, kas sa saad aru? See on tõsi! Liiga palju üksikasju läheb täppi, nii et ma ei saa tema juttu tähelepanuta jätta. Magdalena näeb pilte. Ta kirjeldas vanaaegset mööblit, kaminat erkeris ja salongi juugendimaigulisi aknaid. Spaa kristall-lühtreid. Kollast kellatorniga maja, järve ja valget supelmaja silla otsas, kus Morgan toda blondi naist suudles. Siis ma taipasin, et see oli Loka Brunnis. Ma nägin seda nii selgesti, nagu oleksin ise seal olnud. Morgan käis just töösus seal mingil konverentsil. Lokas. Mis sa selle peale ütled?” Kristina vangutas pead. „Ma tundsin seda. Ta on olnud ootamatult rõõmus, ilma et ma oleksin sellele põhjust leidnud. Ta võib akna all seista ja millegi või kellegi peale mõeldes naeratada. Kui ma küsin, mis on, vastab ta, et ei midagi erilist. Kristoffer, kas sa nüüd saad aru, et see läks täppi?”

„Aga oled sa Morgani käest küsinud, kas see on tõsi? Üpris paha lugu, kui sa teda kahtlustad, ilma et oleksid kontrollinud. Eriti praegu, kui teie suhted pole just kõige paremad. See võib olla isetäituv ennustus. Sina oled umbusklik. Tema tunneb, et teda kahtlustatakse ja mossitab. Sina arvad, et ta hoiab eemale, ja hakkad veel rohkem kahtlustama. Tundub nagu nõiarõng. Minu arust pead sa temaga rääkima.”

Kristina vaatas vennale trotslikult otsa ja auto võttis järsult paigalt. „Räägin!”

Nad olid niikaua vait, kui linnast välja jõudsid. Kristoffer sai aru, et Kristina on tema peale pahane. Kogemused olid õpetanud teda senikaua vakka olema, kui kõige hullem viha üle on läinud.

Kui nad Garphyttani poole viivale Grävevägenile jõudsid, jätkas Kristina juttu sealt, kus enne pooleli jäi, kuid teise nurga alt. „Kui me Himlagårdis kursusel olime, rääkis Magdalena, meedium noh, ühest teisest asjast, mis peaks äkki sind huvitama. Tegemist on mõrvaga.”

„Hüva,” lausus Kristoffer kergel toonil, et mitte rikkuda meeleolu, mis oli tasapisi üles sulanud.

„Ajakirjas Gränsland kirjutati sellest mõrvast. Artiklis, milles oli jutt Magdalenast, rääkis ta, et üks laps püüdis teispoolsusest temaga ühendust võtta. Väike vanemateta üheksa-aastane tüdruk. Tüdruku hing ei leia rahu. Ta ei saa minna edasi igavese valguse juurde, sest kannab endas kohutavat viha. Talle tehtud ebaõiglus tuleb heastada.” Kristina vaatas talle põgusalt otsa ja tegi järsu möödasõidu. Võttis siis kiiruse maha – see oli kaugelt üle lubatu.

Kristoffer hoidis kramplikult turvavööst ja külgakna kohal olevast käepidemest kinni. Talle ei meeldinud kaassõitja olla ja kontrolli oma impulsiivse õe kätte anda. „Mis ta veel ütles? Kas keegi on selle mõrva eest süüdi mõistetud?”

Kristina heitis talle kõõrdpilgu. „Ei, mitte keegi, ja just sellepärast otsiski tolle lapse õnnetu vaim Magdalena üles ja palus abi.

Tüdruku hing on dimensioonis, kus teda rängalt piinatakse. Ta peab rahu leidma.”

„On sel tüdrukul nimi? Millal mõrv toimus ja kus on laip?”

Kristina muigas. Kristoffer nägi seda. Ehkki öde oli küljega tema poole. Kristina vist arvas, et sai venna konksu otsa, ehkki too tahtis ainult leplik olla. „Ma ei tea, mis ta nimi on ja millal ta suri. Aga kui me Himlagårdis olime, rääkis Magdalena, et tüdruk on peidus sügaval kaljukoopas, mida ümbritsevad sammaldunud tüvedega sünged kuused. Ta kuulis ojavulinat ja nägi koltunud kaselehti, mis langesid taevast nagu kuldraha. Tüdruk julgeb ainult öösiti välja tulla. Ta korjab kuuvalgelt marju. Ta on kõigest väest põgenenud. Kui Magdalena seda kirjeldas, tulid mulle meelde Skärmarboda mäed, kus me lastena ema ja isaga koos matkal käisime. Ma kavatsen järele kontrollida, sest ta kirjeldas seda väga selgelt. Kui me tüdruku säilmed leiame, on kindlasti ka see teine asi tõsi, mis Magdalena Morgani kohta ütles. Nii ma arvan. Aga ma ei taha ise sinna minna. Seasel maastikul on tükati üpris raske liikuda. Võib kergesti libastuda ja viga saada, mitu meetrit kukkumist ja kivid. Kas sa saaksid homme minuga sinna kaasa tulla?”

Kristoffer polnud saanud sõnagi sekka öelda. Jaatavalt vastata oleks lihtne, ei ütlemine nõuaks temalt rohkemat. Jõukatsumist, millest ta ilmselt võitjana välja ei tuleks, sest Kristina ei nõtku kunagi. Seega jäi ta vastutahtsi nõusse.

3

REEDENE ÖHTU ÄNNABODA järve ääres oli hinge kriipivast lubadusest hoolimata imetore. Homme hommikul lähevad nad Skärmarbodasse kaljukoopast lapseskeletti otsima. Kristoffer seisis grilli juures, taevast värvus pikkamööda punaseks ja kuldseks ning peegeldus järve tumedas vees. Ta oli just supelnud, ujunud